

ANNIE HOOGENDOORN

Popfotografe Annie Hoogendoorn (28) won onlangs de eerste Lex van Rossen Award. Ze is 'als een vlieg op de muur,' waardoor ze unieke, intieme momenten weet te vangen.

tekst Nienke van Vliet - fotografie Daphne van de Voorde



Meestal zie je alleen de glamorous kant. Maar het is ook mooi als er niets gebeurt. Het is niet altijd rock-'n-roll!

Hoe creëer je dat familiealbumgevoel?
'Door geduld te hebben, veel tijd met ze door te brengen en het geluk te hebben dat ze me accepteren. Verder ben ik rustig: als een vlieg op de muur. Ik verstoor het groepsgebeuren niet. In het begin trekken ze wel gekke bekken, maar na een paar keer mee te zijn geweest merken ze niet meer dat ik foto's maak.'

Mooiste moment uit je carrière tot zover?
'Het winnen van de Lex van Rossen Award. Ik ben namelijk met slechte cijfers afgestudeerd, omdat ik gekozen had om mij niet meer te

concentreren op technisch goede foto's. De prijs was een bevestiging dat popfotografie de juiste keus was en dat ik dus wél bijzondere foto's maak.'

Heb je veel concessies moeten doen?
'Tijd en geld. Het is lastig om tijd te hebben voor een relatie en vriendschappen. Het is geen negen-tot-vijfbaantje, ik ben altijd bezig en zie mijn vrienden soms maanden niet. Verder heb ik veel geld geïnvesteerd om mijn opleiding en materiaal te financieren.'

Grootste inspiratiebron?
'De Amerikaanse fotografe Nan Goldin. Haar werk zorgde mede voor de grote ommekeer in mijn fotografiestijl. Goldin fotografeerde veel van haar eigen leven, op een intieme, directe en open manier. Het sprak mij aan dat het zo losjes gefotografeerd

BIJNA BEROEMD

Jij wordt de grootste popfotograaf van Nederland?

'Dat is wel mijn plan. En binnen vijf jaar wil ik ook bands in Londen en New York fotograferen.'

Op welk moment besloot je: ik word popfotograaf?

'Een halfjaar voordat ik afstudeerde aan de fotoacademie. Ik werkte in die tijd bij poppodium Ekko in Utrecht; muziek is namelijk mijn grootste passie. Daar raakte ik geïnteresseerd in hoe bandleden achter de schermen zijn. Op het podium zijn ze uitbundig, maar achter de schermen vaak

verlegen. Ik ben toen vier maanden bandjes backstage gaan fotograferen. Spinvis, Voicst, zZz en Gem.'

Je wordt bejubeld om het beeld dat je van bandjes laat zien.

'Ik zoek naar de mens achter de muziek, naar de persoonlijkheden van de bandleden. Ik heb een foto gemaakt van Spinvis, die samen met zijn zoontje en een bandlid op de bank zit te wachten. Een beetje het familiealbumgevoel. Dat zie je niet vaak in de popfotografie, meestal zie je alleen de glamorous kant. Het is ook mooi als er niets gebeurt. Het is niet altijd rock-'n-roll.'

was: het tegenovergestelde van wat ik op school geleerd had. De jury van de Lex van Rossen Award noemde mij ook de Nederlandse Nan Goldin, een groot compliment.'

Waar kunnen we jouw werk zien?

'Ik ben bezig met een serie van Voicst, de foto's wil ik publiceren in tijdschriften. En begin juni exposeer ik in het Nederlands Fotomuseum in Rotterdam, voor het vijftienjarig bestaan van 3VOOR12 (muzieksite van de VPRO, red.). Ik hoop ook een fotodagboek over mijn privéleven en werk van de afgelopen jaren te maken. Iets intiem. Over mij.'